

zyka, bylo usnesení ze dne 10. prosince 1927 již dávno pravoplatné. Tu nemohl prvý soud na něm již nic měniti, neboť byl na ně vázán (§ 425 c. ř. s.), ježto usnesení to nebylo povahy řízení toliko upravující, nýbrž zahrnovalo v sobě zároveň i rozhodnutí, jež se nevztahuje jen k úpravě řízení, totiž rozhodnutí o včasnosti odpovědi na žalobu (§ 244 c. ř. s.) a o přípustnosti její jazykové úpravy (§ 2 jaz. zák. a §§ 4 a 19 jaz. nař.). V těchto směrech bylo o právech žalovaného již pravoplatně rozhodnuto a nabytá již práva nebylo lze žalované straně zase odníti. Zjištění jazykové příslušnosti žalovaného mohlo působiti jen na řešení otázky o přípustnosti menšinového jazyka v dalším řízení, ježto tu pak již neplatil předpoklad čl. 16 (2) jaz. nař.

Čís. 8387.

Prohlásil-li svědek, použivší v základní rozepři dobrodiní § 321 c. ř. s., po rozsudku, že jest ochoten vzdáti se tohoto dobrodiní, nabyt žalobce o obnovu teprve tímto prohlášením možnosti použití tohoto průvodního prostředku.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, R I 496/28.)

Žalobu o obnovu sporu o rozluky manželství z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Žalobce opírá žalobu o obnovu řízení o tvrzení, že po doručení rozsudku ze dne 15. října 1927, kterým byla jeho žaloba proti žalované o rozluky manželství zamítnuta, začátkem prosince 1927 svědek v základní rozepři slyšený Alfred G. před svědky prý prohlásil, že je ochoten vzhledem k cizoložství se žalovanou vzdáti se dosud uplatňovaného dobrodiní zákona vzdáním se svědeckví z důvodu § 321 čís. 1 c. ř. s. a že jest ochoten svou výpověď svědeckou v tom smyslu doplniti, že se žalovanou v květnu, červnu a v červenci 1923 v bytě stran opětne pohlavně obcoval. Žalobce sice již v základní rozepři tvrdil cizoložství žalované v posledních 5 letech před podáním žaloby a nabízel o něm důkaz, procesní soud však nepokládal cizoložství za dokázané svědeckvím Alfreda G-a. Podle vývodů žaloby jest pozdější ochota svědka Alfreda G-a novou skutečností a novým důkazním prostředkem ve smyslu § 530 čís. 7 c. ř. s., jehož použití v dřívějším řízení by bylo pro žalobce přivodilo příznivější rozhodnutí ve věci hlavní. Žalobce nemohl prý tuto skutečnost a tento důkaz dříve před koncem ústního jednání uplatňovati, protože ji Alfred G. teprve 5. prosince 1927 před svědky přiznal. O tom nabídl žalobce důkaz svědeckvím Alfreda G-a a výslechem stran. Žalovaná strana odvolala se na to, že byl Alfred G. jako svědek o této okolnosti již slyšen, odepřel však na otázku soudcovu, zda měl se žalovanou v řečených letech pohlavní styk, vydati svědeckví, na konci své výpovědi však přece

zdůraznil, že žalovanou neobtěžoval a že mezi ním a žalovanou byl přátelský poměr. Napotomní ochota svědka vydati svědectví není prý novou skutečností ani novým důkazním prostředkem, protože Alfred G. o těchto okolnostech, které měl prokázati, **byl veden a slyšen**. Učinila proto žalovaná strana návrh na zamítnutí žaloby o obnovu řízení. Soud první stolice, aniž připustil a provedl nabídnuté důkazy, zamítl žalobu o obnovu řízení, poněvadž nejde o novou skutečnost ani o nový důkazní prostředek, který žalobce našel anebo teprve mohl použít, když svědek Alfred G., jak ze spisů základní rozepře zřejmo, byl připuštěn a vyslechnut a výpověď jeho byla v rozsudku uvážena. Názor tento napadá žalobce v odvolání jako skutkově i právně nesprávný, poukazuje k tomu, že odepření výpovědi Alfredem G-em o skutečnosti žalobcem v řízení v první stolici tvrzené, že žalovaná v letech 1922 a 1923 s Alfredem G-em udržovala tělesné styky, že se tudíž dopustila cizoložství, posuzovati dlužno tak, jakoby o této okolnosti svědek nebyl býval vůbec vyslýchán, a nynější jeho ochotu, vypovídati jako svědek, pokládati za nově nalezený důkaz, jehož žalobce v základní rozepři použití nemohl proto, že svědek ve směru tom podle svého osobního práva výpověď svědeckou neučinil. V základní rozepři bylo uváženo jen, co z dosavadní svědecké výpovědi Alfreda G-a dovozovati lze, ocenění jeho nové svědecké výpovědi zůstává však vyhrazeno dalšímu řízení a jsou tu předpoklady pro povolení obnovy řízení dle § 530 čís. 7 c. ř. s. Soud odvolací nepokládá správnými vývody prvního soudu, že již proto, že svědek Alfred G. byl v základní rozepři připuštěn a vyslechnut a výpověď jeho v napadeném rozsudku uvážena, není tu podmínek § 530 čís. 7 c. ř. s. Pro posouzení, zda se svědek Alfred G. skutečně a vážně rozhodl vzdáti se svého práva k odepření svědectví podle § 321 čís. 1 c. ř. s. a jest ochoten dosvědčiti, že se žalovanou v květnu, červnu a červenci 1923 v jejím bytu opětovně tělesně obcoval, kdy a za jakých okolností k této jeho ochotě došlo, a je-li tudíž tato jeho nová výpověď způsobila, by vzhledem k veškerým ostatním okolnostem, zejména i k dřívějšímu jeho seznání, které mohou snad působiti též na věrohodnost svědkovu, byla způsobila přivoditi pro žalobce příznivější rozhodnutí ve věci hlavní, jest v přední řadě důležité, by Alfred G. byl o tom jako svědek slyšen, protože jen, kdyby tvrzení žalobce na odůvodnění žaloby o obnovu řízení bylo pravdivým, byly by tu předpoklady pro povolení obnovy, kdežto existenci předpokladů těch jinak již předem vyloučiti nelze. Pokud správnost a pravdivost onoho žalobcem jako důvod pro obnovu řízení tvrzení skutkového prokázána nebyla, jest řízení podle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. kusé.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurs je neopodstatněn. Podle § 530 čís. 7 c. ř. s. může řízení skončené rozsudkem k návrhu strany býti obnoveno zejména i v případě, že strana nabude teprve možnosti, použití důkazu, jehož použití v zá-

kladní rozepři bylo by způsobilo příznivější pro ni rozhodnutí věci hlavní. O takový případ právě jde. Žalobce o obnovu neopírá žalobu o »skutečnost«, že Alfred G., kterého již v hlavním sporu vedl za svědka o tom, že v letech 1922 a 1923 udržoval s jeho manželkou cizoložné styky, jenž však při svém výsledku na příslušnou otázku odepřel výpověď, po rozsudku prohlásil, že jest ochoten vzdáti se dobrodiní § 321 c. ř. s. a dosvědčiti, že s Magdalenou Sch-ovou v květnu, červnu a červenci 1923 v jejím bytě opětne tělesně obcoval, kterážto skutečnost sama o sobě arci by nestačila, by opodstatnila důvod obnovy podle § 530 čis. 7 c. ř. s. již proto, že nastala po rozsudku, nýbrž o to, že žalobce následkem tohoto prohlášení teprve nabyl možnosti použití toho průvodního prostředku, což mu v hlavním sporu bylo znemožněno právě tím, že se Alfred G. svědectví o cizoložství vzdal. Na tom nemění nic okolnost, že svědek při svém výsledku v základní rozepři udal, že žalovanou neobtěžoval a že mezi nimi byl poměr přátelský, neboť ani to ani ono nevyklučovalo cizoložné styky mezi ním a žalovanou. Ale rekurentka nemá pravdu ani v tom, že, použil-li svědek dobrodiní § 321 c. ř. s., jest tím tento průvodní prostředek vyčerpán s konečnou platností, neboť přezírá, že jde o dobrodiní zákona, jehož se svědek kdykoliv může opět vzdáti, a že tudíž i pak svědek vždy může prohlásiti, že svědčiti chce, a tak umožniti opětný svůj výslech. Jen pokud svědek tak neučinil, nemá strana možnosti, použití tohoto průvodního prostředku, pokud se týče navrhnouti znovu jeho výslech, a o to právě v tomto případě jde. Právem tudíž pokládal odvolací soud za nutné, by řízení prvního soudu ve směru jím naznačeném bylo doplněno.

Čís. 8388.

Bylo-li soudem vyšší stolice zrušeno rozvrhové usnesení i s předchozím řízením, počínajíc rozvrhovým rokem, jest při novém rozvrhovém roku přihlížeti ke všem novým přihláškám před tímto rokem anebo při něm.

Jest na exekučním soudu, by jednal o pořadí pohledávek, přihlášených k rozvrhu nejvyššího podání, třebas bylo pořadí stanoveno zákonem a pozemkovou knihou.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, R I 645/28.)

Rekursní soud usnesením ze dne 7. března 1928 zrušil usnesení prvního soudu ze dne 27. ledna 1928 o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost, i s předchozím řízením počínajíc rozvrhovým rokem ze dne 10. října 1927. Do napotomního usnesení prvního soudu ze dne 28. dubna 1928 byl podán opět recurs, jemuž rekursní soud usnesením ze dne 13. srpna 1928 vyhověl a napadené usnesení zrušil. Důvod y: Již v rekursním rozhodnutí ze dne 7. března 1928 bylo soudu první stolice nařízeno nové jednání o nárocích oprávněných, což mělo za účel, by ve smyslu § 212 ex. ř. exe-